

BAZAR

TINASOTILAS.

RÖNN- BACKA

JO
MILJOONA
MYTTYÄ
KIRJAA!

HAUTALEHTO 14

RÖNN- BACKA

TINASOTILAS

BAZAR

1. painos
Hautalehto-sarjan 14. osa

© Christian Rönnpäck ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-290-0
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Step by step
Heart to heart
Left, right, left
We all fall down
Like toy soldiers

Martika: "Toy Soldiers"
(san. Marta Marrero ja Michael Jay 1988)

PROLOGI

PORVOO

Lommoposkinen mies laittoi puhelimensa jalustalle ja riisui paitansa. Kello läheni puoltayötä, salilla ei ollut muita. Hän käynnisti videonauhoituksen ja asettui kameran eteen. Vaistomaisesti hän hieraisi vasemmassa ranteessaan olevaa arpea. Onneksi haava oli parantunut hyvin eikä haitannut treenejä.

Hän katsoi pistävin silmin kohti kameraa ja aloitti hieman kuivalla, narisevalla äänellään rauhallisen mutta määrätietoisen motivaatiopuheensa siitä, että jokaisen piti osata kaivaa itsestään taistelija eikä ollut mitään riittävän hyvää tekosyytä jättää päivän harjoitusta tekemättä. Jokaisessa harjoituksessa piti antaa kaikkensa ja säälimättä pakottaa kehonsa ja mielensä parhaaseen mahdolliseen suoritukseen.

Pysäytettyään nauhoituksen mies katsoi videon. Kerralla purkkiin, se oli hänen tavoitteensa. Yleensä hän onnistuikin siinä. Editoidun videon hän postaisi somekanavilleen, joiden seuraajamäärät olivat lähteneet nousuun sen jälkeen, kun hän oli käynyt aamutelevisiossa puhumassa Ukrainan sodasta ja näyttänyt rintamalla saatua arpeaan. Ihmisillä oli nälkä kaikkien sotaan liittyvään ja halu kuulla sankaritarinoita. Sitä hän käytti sumeilematta hyväkseen ja noudatti markkinointi-

toimiston kanssa hiottua strategiaa. Sekin tavoite oli asetettu korkealle. Hänestä leivottiin nykyajan kuluttajalle tuotetta, jollaista kaivattiin juorulehtiin ja myöhemminkin televisioon. Hänen henkilöbrändinsä nousisi raketin lailla kansan tietoisuuteen. Se vaati aikaa, mutta joka päivä hänen seuraajalukunsa kasvoivat, ja jossain vaiheessa seuraajat muuttuisivat rahaksi, kuten hänen treeninsä, lihaksensa ja kertomuksensa rintamalta. Hän oli oman elämänsä taistelija ja taistelisi itsensä kuuluisaksi hinnalla millä hyvänsä.

DRAGSVIKIN VARUSKUNTA

HEINÄKUU

Punatiilirakennuksen edessä huohotti joukkueellinen nuoria. Sade oli tauonnut, ja ilma oli kostea ja viileä. Osa korjasi vielä maastopukunsa nappeja ja sulki taskuja. Heistä piti tulla Vaasan rannikkojääkäripataljoonan taistelijoita, mutta jos rivistön edessä seisovaa kersanttia oli uskominen, varusteiden vaihtoon tuhraantunut aika huomioiden he eivät ehtisi omiin hautajaisiinsakaan. Kersantti tuntui ajattelevan, että perinteisillä rättisulkeisilla saataisiin hiottua ryhmän aikatauluissa pysyminen kuntoon.

Vaasalainen Hamid juoksi kasarmista ulos viimeisenä, ja kersantti antoi hänen ottaa paikkansa rivissä ennen kuin kohdisti katseensa häneen. Joukkueensa lyhimpänä hän oli helppo kohde.

– Alokas Morad, kersantti aloitti kuuluvalla äänellä ruotiksi. – Seuraavan kerran tilaan kebabin Unosta, ja sekin ehtii kentälle ennen teitä.

– Kyllä herra kersantti, Hamid vastasi hampaittensa välistä ja tuijotti tummilla silmillään häntä monta vuotta nuorempaa kersanttia.

– Tuo ei ollut tarpeellista, Hamidin vieressä seisova jämäkkä närpiöläinen Erik murahti muita päätä korkeammalta.

– Alokas Westerlund, kersantti käänsi katseensa. – Oliko teillä jotain?

Erik mietti hetken, sillä heitä komentava kersantti oli osoittautunut kireäksi ja vaativaksi tyyppiä, jota edes joukkueen alikersantit eivät uskaltaneet kyseenalaistaa. Sitten hän vastasi:

– Herra kersantti. Se mitä äsken sanoitte ei ollut asiallista.

– Aivan, kersantti tuhahti. – Puhuin kebabista, en alokas Moradista. Punnerrusasentoon! Suoritamme pienen iltajumpan, niin rivissä osataan ehkä jatkossa olla hiljaa.

Toisiaan vilkuillen joukkueetoverit ottivat punnerrusasennon, myös Hamid, vaikka hän jakoi saman vesilätäkön reunimmaisena seisovan Erikin kanssa. Erik asetti selvästi vastahakoisena kätensä maahan, ja hänen maastotakkinsa helma osui lätäköön ja alkoi vähitellen tummentua.

– Luvun mukaan, kersantti käski ja alkoi latelemaan numeroita.

Erik oli ryhmän suurin ja kömpelöin. Hänen punnerruksensa jäivät vajaiksi, ja se haittasi kersanttia, joka käveli laskeissaan lukua Erikin viereen.

– Westerlund, alas asti! Rintakehä tonttiin!

– Ei pysty.

Kersantti laittoi maihinnousukenkänsä Erikin selkään ja pakotti hänet vatsalleen.

– Noin, pystyittehän te. Ja se on ”en pysty, herra kersantti”. Oletteko ymmärtänyt?

– Kyllä herra kersantti, Erik mutisi naama punaisena.

– Tupiin, mars!

Joukkue nousi pystyyn ja lähti juoksemaan kohti tupaa. Erik jäi tuijottamaan kersanttia, eikä Hamid halunnut lähteä häntä puolustaneen tupakaverin vierestä.

– Eikö sana kuulu? Jäikö kebu ja tomaatti erikseen mainitsematta?

– Tuo on jo täysin aiheetonta, Erik sanoi ja otti askeleen eteenpäin luottaen suureen kokoonsa. – Samoin vesilätäkköön painaminen.

Kersantti laittoi kätensä lanteille ja katsoi kumpaakin vuorotellen.

– Te kaksi olette sellaisia pellejä, että jos sota alkaisi, olisi minun kaikkien turvallisuuden takia paras ampua teidät ensimmäisenä. Painukaa tupaanne!

DRAGSVIKIN VARUSKUNTA

Itatoimet oli tehty, ja komppaniassa määrätyn hiljaisuuden jälkeen Erik oli varmuuden vuoksi katsonut tupansa ikkunasta, kun kersantti oli ryhdikkäänä kävellyt kentän poikki ja kadonnut kulman taakse.

– Että mua vituttaa, Erik kirosi rojahtaessaan sängylleen.
– Kohta mä vedän tota vitun vieteriä turpiin. Tomaatti ja kebu, niinkö se sanoi? Meidän pitäis kärehtyä tollanen rasistipaska. Erik pudisti päätään ja oli niin harmissaan kuin parikymppinen komppaniansa edessä nöyryytetty närpiöläinen toisen sukupolven tomaatinviljelijä vain voi olla.

– Mä vihaan tota kusipäätä, Hamid komppasi. – Jos tämä jatkuu, niin mä vannon.

– Mitä sä nyt vannot? viereisen pedin Ljungberg kysyi.

– Että mä vielä kosten, Hamid sanoi.

– Miten muka, Ljungberg hymähti, – vedät turpaan ja saat täältä kenkää?

– Mulla on aikaa odottaa. Mutta se ei kuulu sulle.

– Niin vissiin, Ljungberg kuittasi, käänsi kylkeään ja alkoi selata puhelintaan.

– Sun suvulla on fyrkkaa? Hamid kysyi Erikiltä matalalla äänellä, etteivät muut kuulisi.

– On mullakin, Erik kuiskasi. – Kuinka niin?

– Katso tätä, Hamid sanoi ja ojensi puhelimensa. – Mulla on serkku Tukholmassa, ja laitoin sille viestiä. Se ei ole ihan mallikansalainen, mut siihen voi luottaa. Kuuluu yhteen jengiin, jonka nimeä en viitsi mainita. Tuntee kovia tyyppejä, jotka voisivat tasata tilit.

Erik luki Hamidin puhelimen ruudulta viestiketjun ja pudisti sitten päätään.

– En mä nyt lähtisi ihan tuohonkaan. Vaikka eihän tuo ole paha hinta, jos haluaa antaa sille opetuksen.

– Voitko lainata mulle rahaa? Hamid kysyi. – Ei ole kiire, kosto ei happane. Niin kauan kuin me ollaan täällä, ei kannata tehdä mitään. Epäilykset osuisivat suoraan meihin.

Erik huomasi, että vastapäisessä punkassa makaavan, oikeustieteitä opiskelevan Sandellin silmät olivat auki ja katsoivat häneen, selvästi odottaen mitä hän vastaisi.

– Jos sen saa viidellä tonnilla kärsimään, niin tulen puolella mukaan ja lainaan sulle osuutesi, Erik sanoi pohjalaisella uholla ja tuijotti Sandellia, kunnes tämä käänsi katseensa.

– Mä vähän selvitän asioita, Hamid sanoi ja tönäisi Erikiä olkapäähän.

Sandell ei saanut unta ja mietti asioita, kun tupa oli hiljentynyt. Hän googlaili pykälää sekä oikeuden ennakkotapauksia, kunnes oli varma asiastaan. Aamulla hän pyytäisi päästä komppanianpäällikön puheille ja tekisi ilmoituksen kersantista. Jos komppanianpäällikkö ei reagoisi, hän menisi ensimmäisellä vapaallaan poliisiasemalle ja tekisi siellä rikosilmoituksen.

PORVOON POLIISILAITOS JOULUKUU

Vanhempi rikoskonstaapeli Jonna Holm pysäköi autonsa K-market Marskin eteen viimeiseen vapaaseen ruutuun. Hän kaivoi toppatakkinsa taskusta puhelimensa, sillä vaikka olikin jo pieni lottovoitto saada auto parkkiin uudenvuodenaaton iltana marketin täpötäyteen pihaan, sitäkin varmempi pikavoitto tulisi Parkkipatelta, vaikka hän viipyisi poliisilaitoksella vain muutaman minuutin. Kulu-
neen vuoden sakkosaldo oli onneksi jäänyt kahteen. Molemmat olivat napshtaneet pienessä kiireessä unohduksen takia. Tahallaan hän ei jättänyt parkkimaksuja maksamatta.

Jonnalla oli alkanut kahden päivän vapaat, ja hän saisi olla uudenvuodenpäivänkin kotona. He olivat kutsuneet kihlatunsa kanssa ystäviä kotiinsa viettämään iltaa. Hän oli kipaisut paikkaamassa vielä viimeiset puutteet ja hakenut muuttaman pullon kuohuvaa Näsin Alkosta. Valmistelut vieraita varten olivat niin pitkällä, että niitä ei tarvinnut enää stressata, ja hän ehtisi hyvin myös poiketa töissä.

Hän nousi autosta kädessään kangaskassi, johon oli sujauttanut joulupaketin ja yhden ostamistaan pulloista. Kassin hän veisi esimiehelleen Antti Hautalehdolle, joka päivystäisi vuodenvaihteen yli yhdessä tekniikan Simon Kannaksen

kanssa. Illasta tulisi kylmä, sillä taivaalla ei ollut pilviä. Puolivajaa kuu loisti katuvalojen yllä. Hän toivoi, että pakkanen toimisi hyvänä järjestysmiehenä eikä uudenvuodenrienoista jäisi paljon juttuja alkuvuodelle. Niitä oli jonossa ja pinoissa jo aivan riittävästi ilman uutta rypästä.

– Liikkumatta, ja pidetään ne kädet näkyvillä, hän kuuli takaansa miehen äänen.

Jonna jähmettyi, ja sitten hänen kasvoilleen levisi hymy, kun hän kääntyi ja otti pari askelta vanhan miehen suuntaan. Hän koppasi Pappa Lindforsin syleilyyn ja rutisti lujaa. Pappa tuoksui partavedelle, mutta ei tippaakaan pikkusikareille, ja tuntui jo senkin takia hieman vieraalta. Papan taluttimessa oleva Jussi pomppasi Jonnaa vasten häntä hillittömästi vispaten.

– Hemmetin säikyttelijä, Jonna sanoi päästettyään irti ja katsoi eläkkeelle siirtynyttä entistä työtoveriaan. – Näytätpä hyvältä, hän kehui ja rapsutti onnensa kukkuloilla olevaa Jussia.

– Samoin, Lindfors hymyili. – Ollaan nyt molemmat emännän kanssa virallisesti eläkeläisiä ja köpötellään aikamme kuluksi pitkiä koiralenkkejä.

– Kestääkö pumppu?

– Kestää, ja liikunta on lääkärin määräys. Mitenkäs sinä? Töihin menossa? Lindfors kysyi.

– Nääh, lusin Sundin kanssa joulunpyhät, ja nyt on uusi vuosi vapaata. Pidetään meillä kotona pienet kemut, ja ajattelin käydä piristämässä Anttia ennen kuin menen kotiin tekemään viimeiset valmistelut ennen vieraita.

– Oliko kiireinen jouluku?

– Ei oikeastaan. Muutama perheväkivalta ja kolme rattista, mutta mitään isompaa ei ollut.

– Hyvä jos meni noin vähillä tappioilla, Lindfors tuumi.

Kaupan pihassa pamahti ilotulite, ja molemmat säpsähtivät. Jonna kääntyi katsomaan, mutta kolme mustiin pukeutunutta alaikäistä poikaa juoksivat jo toisella puolen Mannerheiminkatua. Musta savu leijui pakkassäässä paukun jäljiltä. Jussin häntä oli jalkojen välissä, ja se nojasi tärysten Lindforsin reiteen.

– Pojat on poikia, Lindfors hymähti ja taputti Jussia, joka rauhoittui. – Onneksi pahin paukuttelu on muutaman tunnin jälkeen ohi. Me lähdetään keskiyöksi tuonne syrjäkylille ajelemaan. Körötellään ja kuunnellaan radiota autossa, niin ei tarvitse Jussin koko aikaa pelätä. Vaikka ei sen paukkuarkuus pahimmasta päästä ole.

– Eiköhän sitä puolenyön jälkeen taas poliilla lasketa jäseniä ja etsitä silmiä, Jonna huokaisi. – Uskotko, että meillä ei ole hankittuna paukkuakaan? Muuta kuin lasiin.

– En sitä epäillytkään, Lindfors naurahti. – Mennäänkö sisään moikkaamaan Anttia ennen kuin Jussin tassut jäätyy?

– Mennään vaan, Jonna sanoi, ja taas ilotulitteet räätisivät. Tällä kertaa kauempana, toisella puolella Mannerheiminkatua.

GAMMELBACKA

Alakerrasta kuului puheensorinaa, kun Jacob Dahl avasi huoneensa oven. Hänen äitinsä ja isäpuolensa olivat kutsuneet naapureita viettämään yhdessä uuttavuotta. Ensimmäiset kuohuviinit oli poksautettu jo tunti sitten, ja keskustelun volyymi oli siemausten mukana noussut.

Jacob meni vessaan pyyhe kainalossa ja lukitsi oven. Hän levitti pyyhkeen hartioilleen ja otti peilikaapista hiustenleikkukoneen, jossa oli valmiina kolmen millin terä. Sänki ei ollut juurikaan kasvanut edellisestä ajosta, mutta hän halusi pitää tummat hiuksensa sotilaallisen lyhyinä, samanlaisina kuin ne olivat olleet hänellä Dragsvikissä. Kone surisi, ja valkoiselle pyyhkeelle putoili lyhyitä tummia hiuksenpätkiä. Melkein yhtä lyhyitä kuin hänen uransa rannikkopataljoonassa, jonne hän oli jäänyt kersantiksi varusmiespalveluksen jälkeen. Hänet oli potkittu pois täysin epäoikeudenmukaisesti, kun oikeustieteitä opiskelevan varusmies Sandellin ilmianto oli johtanut lopulta käräjille.

Jacobin suu painui tiukaksi viivaksi hänen muistellessaan kohtalokasta iltapäivää, jolloin kaikki kaatui. Esimiesaseman väärinkäyttö ja lievä pahoinpitely. Käräjäoikeudesta saatu tuomio ja 50 päiväsakkoa oli ainut, mitä hänen sotilasurastaan oli jäänyt käteen. Jo se, että hän ei päässyt kovasta yrittämisestä huolimatta reserviupseerikouluun, oli kirpaissut, mutta hän

ei ollut antanut sen lannistaa itseään, sillä hän oli motivoitunut jäämään armeijan leipiin tavalla tai toisella. Hän oli keski-vertoa parempi ampuja, juoksi Cooperin testissä yli 3 200 metriä eikä ollut niin tyhmä, ettei olisi päässyt kadettikouluun. Mutta se helvetin juristinplantt, alovak Sandell, pilasi kaiken. Äidinkin pettymys oli ollut suuri, vaikka tämä yrittikin salata sen parhaansa mukaan. Kaikkein harmillisinta oli, että hän joutui palaamaan Porvooseen äitinsä nurkkiin asumaan. Se ei ollut kuulunut kummankaan suunnitelmiin, sillä äiti ja isäpuoli olivat jo tottuneet siihen, että talossa ei asunut muita.

Nuoresta pojasta lähtien Jacob oli haaveillut sotilasurasta. Armeijaan pääsyä odotellessaan hän oli äitinsä luvalla aloittanut Careerissa ja suorittanut siellä vartijan perustutkinnon ennen kuin täytti 18 vuotta. Näin jälkikäteen tarkasteltuna se oli ollut hyvä veto, sillä työvoimapula alalla oli sen verran suuri, ettei edes sakkotuomion katsottu vähentävän hänen luotettavuuttaan. Hän tuhahti ajatukselleen. Citymarketin aulassa pönöttäminen ja juoppojen ja nuorisolaisten hätyytely ei vaatinut maailman suurinta luottamusta, vaan äärimmilleen venyviä hermoja kuunnella vittuilua ja vinkumista. Että häntä ketutti seistä marketissa jengin räittäjänä.

Muutaman kerran hänellä oli mennyt kuppi nurin juoppojen kanssa, ja kerran hän oli työkavereineen raahannut yhden rasittavan tapauksen parkkihalliin, jonne valvontakamerat eivät nähneet. Kanki-Kinnunen oli keskustan pultsareiden auktoriteetti, se vähän viisaampi ja terävämpi luottamusmiehahmo, joka aina aukoi päätään, kunnes sammui ja kuskattiin juoppoputkaan selviämään. Parkkihallissa Jacob oli riisunut Kangelta kengät ja vetänyt teleskooppipatukalla tyyppin jalkapohjiin kunnon tällit. Työkaveri oli yrittänyt toppuutella,

mutta hänen sanomisillansa ei ollut väliä. Väliä oli vain sillä, että päänaukominen loppuisi ja Kanki norkoilisi jatkossa muualla. Jalkapohjaan vedetyt muistutukset eivät näkyisi, eikä heitä voisi syyttää pahoinpitelystä.

Kanki oli muistanut läksynsä viikon, mutta oli sitten palannut markettiin norkoilemaan. Se oli ollut Jacobille viimeinen niitti. Häntä myös ärsytti asua äitinsä helmoissa Porvoossa. Tai Suomessa ylipäänsä. Onneksi hän oli saanut hankittua säästöillään ajokortin syksyllä. Se oli ollut askel eteenpäin. Nyt hän oli ajanut Avarnille piirivartijana kaksi kuukautta. Sekin olisi vain tilapäinen ratkaisu, sillä kaikki muuttuisi, kun hän täyttäisi helmikuussa 21.

PORVOON POLIISILAITOS

Porvoon rikostutkinnan komisario Antti Hautalehto vilkaisi kuntosalin vessan peilistä kuvajaistaan samalla kun hieroi roll-onia kainaloihinsa. Parta oli jäänyt trimmaamatta joulunpyhien aikana, ja se oli päässyt hieman epäsiistin näköiseksi. Tummiin karvojen seassa pilkistivät ensimmäiset harmaat jouhet, ja korvien alla harmaa alkoi sekoittua valtakarvoitukseen. Vielä hän ei kuitenkaan ollut päässyt harmaantumisessa samalle tasolle kuin tekniikan Simon Kannas, joka tosin kutsui sitä hopeoitumiseksi. Kannas oli muuttunut lähes yhdessä kesässä parraltaan läpiharmaaksi ja ajellut hieman ylipitkäksi kasvaneen tukkansa häiritsemästä ilmapirtausta. Ikä hiipi heidän kintereillään. Kohta se pidentäisi askeltaan ja harppoisi heidät kiinni. Sen jälkeen naama ja vatsa alkaisivat valua vieden iän tuoman karisman mennessään, Antti mietti ja pyyhkäisi partansa ojennukseen. Sen hoitamisen hän jättäisi suosiolla ensi vuoden puolelle.

Antti olisi voinut määrätä jonkun muun ryhmästään tekemään uudenvuoden päivystyksen, mutta halusi kantaa oman kortensa kekoon työyhteisössä. Eikä hänellä olisi ollut illaksi tarjolla sen kummempaa tekemistä kuin seitinohuet tai vähän sitä paksummat kalsarikännit television ääressä. Suoratoistopalvelut hän oli pääosin katsonut läpi, ja enää joitain

jämäsarjoja oli jäljellä. Ennen nukkumaanmenoa hän skrol-laisi muutaman sata Tiktok-videota pikakelauksella toivoen, että jospa seuraava tai sitä seuraava pätkä olisi jo kiinnostava. Kotona hänellä ei ollut juurikaan muuta puuhaa, sillä hän oli kolunnut uuden talonsa jokaisen nurkan ja siivonnut sen ennen joulua tuparivalmiiksi. Kaikki puuttuvat kalusteet oli hankittu, tai ainakin ne, jotka hän koki tarvitsevansa. Tupaantuliaiset hän oli siirtänyt pidettäväksi vuodenvaihteen jälkeen, sillä hänen ystävänsä Lars oli lähtenyt laskettelemaan Itävaltaan eikä olisi päässyt osallistumaan ennen sitä.

Uusi asunto tuntui välillä aivan liian suurelta, ja totutteluvaihe oli vielä menossa. Antti kamppaili uuden ja riittävän tilan luomia heräteostoksia vastaan, sillä ei halunnut, että koti muuttuisi epämääräiseksi poikamiesluolaksi rumpuineen, suurine valkokankaineen ja baaritiskin edessä olevine biljardi-pöytineen. Joku roti pitäisi poikamiehelläkin olla.

Loppusyksyn aikana hän oli käynyt pari kertaa treffeillä lentoemäntänä työskentelevän Marin kanssa, mutta ainakin hän tuntui pidättelevän käsijarrua päällä, sillä juttu junnasi paikoillaan. Heidän molempien epäsäännölliset ja kiireiset työt hoitivat loput. Treffien jälkeinen suukko oli tähän mennessä intiimein saavutus. Ei se Anttia häirinnyt, vaikka ehkä häntä olisi pitänyt jossain takaraivossaan hieman vaivata se, ettei hän refleksinomaisesti uinut Marin liiveihin samalla tavalla kuin parikymppinen Antti olisi tehnyt. Alkoikohan ikä tehdä tehtävänsä ja vieteri löystyä tässäkin asiassa? Ehkä tilanne korjaantuisi viimeistään viidenkymppin villityksen iskiessä. Tosin ei Marillakaan vaikuttanut olevan kiirettä tai paineita syventää tapailusuhdetta miksikään vakavammaksi. Kumpikin eli omaa elämäänsä, ja muiden tapailua ei ollut otettu puheeksi. Anttia yksin oleminen ei ainakaan vielä ahdistanut,

eikä hänellä ollut kiire hypätä Leenasta erottuaan seuraavaan parisuhteeseen.

Työt tuntuivat edelleen vievän kaiken hänen aikansa, vaikka hän oli yrittänyt vähentää ylimääräistä työntekoa. Harrastukset rajoittuivat lähinnä sarjojen ja videoiden katseluun kotona, mutta koska hän oli luvannut Larsille ja itselleen kamppailla arkista lehmittymistä vastaan, hän oli rikkonut vähän arkirutiinejaan ja ottanut itseään niskasta kiinni. Ennen joulua hän oli pitänyt muutaman päivän vapaata, ajanut Möhköllä Vaasaan ja osallistunut kahden päivän kokkikurssille itsensä Voitta ja suolaa -miehen eli Michael Björklundin opastuksella. Se oli ollut yllättävän piristävää. Kokkailukurssin jälkeen Antti pyrki tekemään hyvin varustellussa keittiössään vähintään joka toinen päivä jonkin oikean aterian, josta riitti yleensä myös seuraavaksi päiväksi. Nopean laskutoimituksen mukaan majointus, kokkikurssi ja Möhkön dieselit olivat kohta maksaneet itsensä takaisin sillä, että hän söi nykyään vähemmän ulkona ja myös terveellisemmin. Vatsan päälle kuin varkain hiipineet muutamat lisäkilotkin olivat onneksi kadonneet, eikä hänen tarvinnut enää miettiä, milloin hän joutuisi vaatekaupoille hakemaan tuumaa suurempia housuja. Tyytyväisenä Antti taputti normiasetuksille palannutta vatsaansa, puki ylleen mustan t-paidan ja sen päälle armeijanvihreän villapaidan, laittoi puhelimen taskuunsa ja lähti kapuamaan portaita kohti yläkertaa.

KUNNIAN VARJO ON VERENPUNAINEN

Komisario Antti Hautalehto päivystää uudenvuodenyönä Porvoon poliisiasemalla. Yö pitää virkavaltaa liikkeellä, mutta aikaa jää myös leppoisaan työkavereiden kanssa naljailuun. Aamu iskee karummin. Peippolassa vanhan autokorjaamon pihalla lumenauraaajan kauhaan on osunut kohmettunut ruumis.

Korjaamohallista löytyy umpihumalainen, yön tapahtumista täysin kuutamolla oleva Bror Hard. Hänet tunnetaan entisenä vierastaistelijana, joka on noussut somessa sankarin maineeseen. Seuraajat trimmaavat itseään taistelukuntoon idolinsa ohjeilla, ja onnekkaimmat heistä saavat häneltä apua Ukrainan joukkoihin värväytymiseen. Valvontakamerat paljastavat ammattimaisesti suunnitellun tappotyön, mutta poliisi on ymmällään uhrista. Pitikö rajun tulituksen kohteena olla Bror Hard?

Särmikkään ja vetävän Hautalehto-sarjan neljännessätoista osassa vuosi alkaa julmasta loppunäytöksestä, jossa ilotulituksen pauke peittelee kuulumattomiin tappavat laukaukset.

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

84.2

ISBN 978-952-870-290-0

